

Nasprotne stranke v pritožbenem postopku: Wind Tre SpA, nekdanja Wind Telecomunicazioni SpA (C-54/17), Vodafone Italia SpA, nekdanja Vodafone Omnitel NV (C-55/17)

Ob udeležbi: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (C-54/17), Altroconsumo, Vito Rizzo (C-54/17), Telecom Italia SpA

Izrek

1. Pojem „nenaročeno blago ali storitve“ v smislu Priloge I, točka 29, k Direktivi Evropskega parlamenta in Sveta 2005/29/ES z dne 11. maja 2005 o nepoštenih poslovnih praksah podjetij v razmerju do potrošnikov na notranjem trgu ter o spremembi Direktive Sveta 84/450/EGS, direktiv Evropskega parlamenta in Sveta 97/7/ES, 98/27/ES in 2002/65/ES ter Uredbe (ES) št. 2006/2004 Evropskega parlamenta in Sveta (Direktiva o nepoštenih poslovnih praksah) je treba razlagati tako, da zajema ravnanja, kot so ta v postopkih v glavni stvari, s katerimi telekomunikacijski operater prodaja kartice SIM (Subscriber Identity Module, modul za identifikacijo naročnika), na katerih so predhodno nameščene in predhodno aktivirane nekatere storitve, kot sta dostopanje do spleta in telefonska tajnica, ne da bi potrošnika predhodno in ustrezno obvestil o tej predhodni namestitvi in o tem predhodnem aktiviranju niti o stroških teh storitev, kar mora preveriti predložitveno sodišče.
2. Člen 3(4) Direktive 2005/29 je treba razlagati tako, da ne nasprotuje nacionalni ureditvi, v skladu s katero je treba ravnanje, ki pomeni nenaročeno blago ali storitve v smislu Priloge I, točka 29, k Direktivi 2005/29, kot so ravnanja v postopkih v glavni stvari, preučiti ob upoštevanju določb te direktive, zaradi česar nacionalni regulativni organ v smislu Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2002/21/ES z dne 7. marca 2002 o skupnem regulativnem okviru za elektronska komunikacijska omrežja in storitve (okvirna direktiva), kakor je bila spremenjena z Direktivo 2009/140/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2009, v skladu s to ureditvijo ni pristojen za sankcioniranje takega ravnanja.

(¹) UL C 239, 24.7.2017.

**Sodba Sodišča (veliki senat) z dne 11. septembra 2018 (predlog za sprejetje predhodne odločbe
Bundesarbeitsgericht – Nemčija) – IR/JQ**

(Zadeva C-68/17) (¹)

(Predhodno odločanje – Socialna politika – Direktiva 2000/78/ES – Enako obravnavanje – Poklicne dejavnosti cerkva ali drugih organizacij, katerih etika temelji na veri ali prepričanju – Poklicne zahteve – Delovanje v dobri veri in lojalno do etosa cerkve ali organizacije – Pojem – Različno obravnavanje na podlagi vere ali prepričanja – Odpoved delovnega razmerja delavcu, ki je pripadnik katoliške vere in ki je na vodstvenem položaju, zaradi druge civilne zakonske zveze, sklenjene po razvezi)

(2018/C 408/14)

Jezik postopka: nemščina

Predložitveno sodišče

Bundesarbeitsgericht

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: IR

Tožena stranka: JQ

Izrek

1. Člen 4(2), drugi pododstavek, Direktive Sveta 2000/78/ES z dne 27. novembra 2000 o splošnih okvirih enakega obravnavanja pri zaposlovanju in delu je treba razlagati tako, da:
 - na eni strani cerkev ali druga organizacija, katere etika temelji na veri ali prepričanju in ki upravlja bolnišnico v obliki kapitalske družbe zasebnega prava, ne more odločiti, da za njene delavce na vodstvenih položajih veljajo zahteve delovanja v dobri veri in lojalno do te etike, ki se razlikujejo glede na versko pripadnost oziroma nepripadnost teh delavcev, ne da bi obstajala možnost, da je ta odločitev po potrebi predmet učinkovitega sodnega nadzora, ki zahteva, da se preveri, ali so izpolnjena merila iz člena 4(2) navedene direktive, in da
 - je na drugi strani različno obravnavanje delavcev na vodstvenih položajih, ki se nanaša na takšne zahteve delovanja v dobri veri in lojalno do navedene etike, glede na njihovo pripadnost oziroma nepripadnost veri v skladu z navedeno direktivo le, če glede na naravo zadevnih poklicnih dejavnosti ali okvir, v katerem se te izvajajo, vera ali prepričanje pomeni poklicno zahtevo, ki je bistvena, legitimna in upravičena glede na etiko zadevne cerkve ali organizacije ter ki je v skladu z načelom sorazmernosti, kar pa mora preveriti nacionalno sodišče.
2. Nacionalno sodišče, ki odloča v sporu med strankama zasebnega prava, mora, če veljavnega nacionalnega prava ne more razlagati v skladu s členom 4(2) Direktive 2000/78, v okviru svojih pristojnosti zagotoviti pravno varstvo, ki za pravne subjekte izhaja iz splošnih načel prava Unije, kot je prepoved diskriminacije na podlagi vere ali prepričanja, ki je zdaj določena v členu 21 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, ter polni učinek pravic, ki iz njih izhajajo iz teh načel, tako da po potrebi ne uporabi nobene nasprotujoče nacionalne določbe.

⁽¹⁾ UL C 144, 8.5.2017.

Sodba Sodišča (sedmi senat) z dne 12. septembra 2018 (predlog za sprejetje predhodne odločbe Curtea de Apel București – Romunija) – Siemens Gamesa Renewable Energy România SRL, nekdanja Gamesa Wind România SRL/Agencia Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili

(Zadeva C-69/17) ⁽¹⁾

(Predhodno odločanje – Obdavčenje – Davek na dodano vrednost (DDV) – Pravica do odbitka – Pridobitve blaga davčnega zavezanca, ki ga je davčna uprava razglasila za „nedejavnega“ – Zavrnitev pravice do odbitka – Načeli sorazmernosti in nevtralnosti DDV)

(2018/C 408/15)

Jezik postopka: romunščina

Predložitevno sodišče

Curtea de Apel București

Stranke v postopku v glavni stvari

Pritožnica: Siemens Gamesa Renewable Energy România SRL, nekdanja Gamesa Wind România SRL

Nasprotni stranki: Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili